

V SENOŽETIH

Julija 1932

Ko se solnce nagne za repenjski hrib in utonejo Repnje v senco smrek in kostanjev, vstanejo po lepih gozdovih med Repnjami in Šmarno goro srne in se gredo past. Pri studencih za svetim Tilnom in v jarkih v senožetih se napijejo, potem se pasejo nekaj časa za jelšami, malo pred marijami pa pridejo na travnike.

Pojdiva jih gledat, Rjavček, te-le naboje vemiva s seboj, saj ne bova nič streljala, pa ker imava že puško, jih le vemiva.

Midva ne hodiva nikoli po potih. Pozdraviva in se nasmejeva koscem na travnikih, ki s čudovito lahkoto kosijo široke redi, pogledava k zemlji sklonjene plevice in jim rečeva besedo, da potem še dolgo gledajo za nama, zmotiva pisane krave na travnatih potih in njih pastirje, nad vranami, ki naju nikoli ne puste pri miru, se malo pojeziva, za postovkami malo pogledava, na lepo Rašico, polno bukev in krasnih kotlin se ozreva, pa sva že v gozdu čisto sama, le tihi borovci naju gledajo. Midva pa greva tiho kot nikjer drugje.

Danes pojdiva bolj daleč, lep je večer, ne smeva takoj domov, saj se ne bova zgubila, tudi ponoči ne, preveč dobro poznavava te-le kraje.

V Račjeku ni nič, trava je še preveč suha.

Te-le šoje so pa res sitne! Da le morejo tako grdo vpiti!

Tam-le nekdo gre. Pesem žvižga. Malo v kraj stopiva, pa ga ne bova nič zmotila. Kar naprej bo žvižgal. — Prihaja, drobno vejico z mehke breze odlomi, pesem žvižga in gre naprej. Kako lepo živimo sami s seboj.

Zdaj pojdiva kar naprej. V senožetih bova počakala in pogledala, kako se bodo srne pasle.

Pa zahrzajo konji za nama, voz zaropota po koreninah, pogledava nazaj: Ej, Peter, kaj si ti? V senožeti greš? — Rjavček skače okrog konj, jaz se peljem, voz skače po koreninah, konji strižejo z ušesi in hrzajo, veverica teče čez pot in poskoči pred Rjavčkom na hrast, šoje se preletavajo z borovca na borovec, kosi zletavajo iz jarkov v nizko grmovje, poglej, Peter, na koncu Hrušice je preletel travnik skobec, pa srna naju gleda iz praproti, ali jo vidiš? Rjavček, pusti, Rjavček! Ej, hrzajo konji, sopara jim puhti iz vročih nozdrvi, in se peljemo čez korenine, ej!

Takole, Peter, tam-le doli bova z Rjavčkom malo počakala, in srne pogledala, kako se bodo pasle.

Rjavček še pije pod potjo, potem skoči veselo pred menož čez jarek. Še v ta-le breg malo stopiva, da bova ves travnik lahko pogledala.

Tako, zdaj pa mirno, Rjavček, zdaj pa le čakajva.

Sedim ob močni smreki; pes mi je legel čez noge, s sivimi očmi gleda čez travnik.

Dobro mi je. Pol travnika je že v senci, solnca ni več nad gozdom. V gostejša grmovja že prav rahlo diha noč. S travnika, kjer še sveti solnce, še kipi suha gorkota. Tri divje race režejo zrak nad menoj. Moje tihe misli se mude pri dekletu v daljni hiši ob robu lepega hriba. Morda poje pesem v ta-le večer, morda ob smreki sloni in nad njo lete divje race.

Le mirno, Rjavček — rahlo položim roko na njegov vrat — le mirno, mlada srna je pritekla iz jelš, brezskrbno vgriznila v mlado travo, vsa pisana je še in majhna in drobna — le mirno, Rjavček!

Daleč nekje pod hribom zauka fant, zdaj je že kar precej temno, zdaj že lahko ukajo, daleč nekje za gozdom zazvoni marijo, tri srne se že pasejo, mati in dva mladiča, mlada dva nič ne pazita, samo včasih vgrizneta v travo, pa malo stečeta po travniku, pa sitnarita okrog matere, ki ju liže, zraven pa gleda po travniku navzgor in navzdol in voha v zrak, le mirno, Rjavček, da se napasejo najine srne.

Spet lete race nad menoj, nekje na daljnem koncu so sedle v vodo in se škropijo, polhi so zacvilili v bukvah, Rjavček spet kar ne more mirovati, tudi jaz sem ves nemiren. Srne se pasejo po travniku navzdol, le slabo se že razločijo, tri rumene pege se premikajo po temnem travniku, v vejah nad nama je pa vse živo, še malo počakajva, Rjavček, še malo posediva, saj se še vedno race v vodi tam-le doli nekje kopljejo.

Grem domov, dva koraka pred menoj Rjavček. Zvezde na nebu svetijo ozkim stezam, moje srce pa jim kliče, naj poneso pozdrav v daljno hišo ob lepem hribu, in lahko noč —

Spomladi 1933

Tako. Roko sem preložil pod glavo, ostra trava se mi je zarezala v kožo, gorka sled je zdrsnila s prsta.

Tema je že. Zvezde nič kaj dobro ne svetijo, mesec počasi plove izza Rašice, za prozorne megle se skriva.

Trava je gorka. Borovci so temni in tihi, hrasti skoraj neslišno šume v ubito pesem vode. Neka žival teče čez travnik. Po cesti proti Skaručni ropota voz; nekdo se pelje domov.

Pred letom sem po teh-le travnikih nabiral zvončke za deklet. Imela je čudovito lepe oči; da so v njih nebesa, sem mislil. Bila je lepa, kot so lepe mlade breze za našo hišo v Repnjah. V svetlih nočeh sem hrepenel po nji in molil za najino srečo. —

Kako lepo diši ta-le gorka trava. Solnce puhti iz nje, solnce, z njenim vonjem napojeno; ta-le duh me opaja. Kako daleč so zvezde, ki med prozornimi oblaki trepetajo nad menoj. Kako daleč je mesec,

ki neslišno jadra proti Šmarni gori. Kako čudno me skeli ta-le majhna ranica na prstu, še vedno kaplja kri iz nje. —

Sedaj so se v čudno pesem izgubile dekletove oči, sedaj ni nič več zvončkov po teh-le travnikih, sedaj vsako noč zagrnem okna in se skrijem v temo, sedaj lahko samo še takole pod molčečimi hrasti ležim in prisluškujem življenju.

Voz na cesti proti Skaručni nič več ne ropota; pred svojo hišo je zavil pozni potnik.

VOJESLAV MOLE

SINU

Čuj, sinko, kako gre vihar
po nebu in zemlji, udar
udaru sledi in bliskov žar
pred njimi skoz noč se vali —
tam divji jezdec jaše.

Si čul peketanje kopit?
Teman mu je konj in svetel ščit,
krvav mu je prapor v roki razvit,
a kadar z mečem zamahne —
Bog čuvaj drage naše!

Zdaj, zdaj — Ne. Že daleč grmi,
zdivjal je v prepade noči,
le dež še v vrtu šumi
in pravi pravljice večerne —
vse kakor zvezde zlate.

Naj sije ti v dušo njih soj.
Tam zunaj je noč in je boj,
a tu je ljubezen, ti moj.
Ne boj se, moj sinko, in spi —
jaz zarje sanjam zate.